

שידור

צל"ש

יום החמישי השחור

● **ליעקב אחימאיר** על כתבה אינפורמטיבית, עדינה ומרגשת, שהכין על חווה ושלמה ארגוב (ראה הנון). איכשהו, ככל האירועים המסעירים שהתרחשו מתחילת מילחמת-הלבנון, ארגוב, או שגריר ישראל בכרטיסיה, יעקב אחימאיר הצליח, בצילום מרחוק, ובראיון עם חווה ארגוב, להראות את מצבו מאז ההתנקשות. דבריה של ארגוב על המלחמה היו מרגשים ומעניינים. אם אפשר לומר על כתבה כזו שהיא אור, הרי שהיא היתה האור היחיד ביום החמישי השחור. הרעיון הלא-ברור להעביר את יומן השבוע ליום החמישי יצר ערב שכולו הרשות-שאינן-הרשות. כ־8 בערב מקבל העם את תקציר מבט, כיף הוא מקבל חצי שעה (וביום החמישי האחרון גלשו לעבר ה־10 דקות) של חדשות. אחריכך נאלץ העם לסבול שוב יומן מיושב, שלא היה לו הרבה קשר עם אירועי-השבוע, והוא אורך כשעה, ובחצות הלילה שוב חדשות. כמה חדשות אפשר לסבול בערב אחר?

מישהו אמר שהחלטה להעביר את יומן השבוע ליום החמישי, כדי שלא לעשות לעם ישראל, שחור על הנשמה, עושה עכשיו לעם ישראל שחור לכל השבוע.

מאחורי המירקע

המאבק מפלג

המאבק על משרת מנהל-הטלוויזיה, שהת- ארך הפעם אחרים רבים, ושעדיין אין רואים את קיצו, יצר מלחוקות בין עובדי הטלוויזיה לבין עצמם. כשהתקרב מועד המיכרו התחלקו העובדים, בעיקר עובדי החדשות, למחנות, כשכל מחנה תומך במועמד שלו. חלק מאנשי המחנות אף הרחיקו לכת ועשו למועמדים שלהם שרולה בין הפוליטיקאים השונים.

ביתניים וקורנו אלפי רגל של סרטים על המירקע, וסיכוייהם של המועמדים השונים הש- תנו בגלל נסיבות (בעיקר פוליטיות) שונות.

אם יש דבר אחר שמדכא אותי, אמר השבוע **רפיק חלבי**, יו"ר ועד-עובדי-עיתונות-הפקה ב- טלוויזיה, זה שהעובדים אינם מאוחדים. האמת היא שאף פעם לא היה כל הבניין ממש מאוחד, אבל תמיד היתה תחושה של אחדות, לפחות כל- פירחוק, כלפי ההנהלה. היום כולם יודעים שריש- שו את האחרות בגלל האינטרסים על המאבק על ניהול הטלוויזיה.

מאחורי המיקרופון

יותר יפאני מיפאני

במיסגרת תוכנית הרדיו עם אנשים ראינה **ענת פלג** את הירוא סאטו. נספח-התוכנית של שגרירות יפאן בישראל. הראיון נערך, למרבה הפלא, בעברית. סאטו סיפר שהגיע לארץ כפעם הראשונה כנער-מקהלה של כת פרוטסט- פנטטית יפאנית בשם בית שלום. הוא נא מיישד פחתי-נגנים מפורסמת ביפאן. אביו עבר עם סוויקי ועם פאבלו קואלס.

כשהתבגר, חל אצל סאטו משבר תיאולוגי, והוא יצא לנדרודים בעולם, במטרה למצוא את עצמו.

כשהגיע לאתונה, פגש בחורה יפאנית בשם הירדקו, שעברה כמזכירת שגרירות ישראל בטוקיו. היא היתה בדרכה חזרה מביקור בארץ. השניים נסעו ליפאן ונישאו. אז קיבל סאטו את תפקיד הנספח התרבותי בישראל, ומאז הם כאן, כבר מזה שבע שנים.

ענת פלג שאלה אותו אם המעבר משפה לשפה הוא גם מעבר מנטלי, והוא סיפר שאנשים רבים מתעניינים לדעת באיזו שפה מדבר הזוג עם בנו הקטן. סאקו ענה ששם הילד הם מדברים יפאנית, אולם כשהם אוהבים, ואמר, להבדיל, רבים, הם עושים זאת בעברית, כי ביפאנית אייפאשר לצעוק.

ענת שאלה אותו על מעמד האשה ביפאן, והוא הסביר שביפאן יש אימרה, לפיה אחרי מיל- חמת-העולם השנייה התחזקו ביפאן שני דברים — הגרביים והנשים.

הוא סיפר עוד שיפאן לקחה הרבה דברים מהרבה אומות — את הדת והכתב מהסינים. את הקירימה מהאמריקאים, ואמר שעל היפאנים מספרים שהם אוהבים אוכל סיני, בית אמריקאי ואשה יפאנית.

לקראת סוף הראיון ביקשה ממנו ענת שיתן עצות לאנשי-עסקים ישראלים, המנסים לקשור קשרים-מיסחר עם היפאנים. הוא הסביר שלפי- אנשים מנטליות אחרת, ומה שכאן בארץ נחשב כיושר וכדוגרי, ביפאן זוהי חוצפה. הוא אמר שהיפאנים, כשהם נפגשים לשוחח על עסקים,

בראל נבהל

לד"ר ישראל פלג, חבר הוועדה-המנהל של רשות-השידור מטעם המערך, נודע שכמוצאי יום-הבחירות בהסדרות מתכונות מחלקת- החדשות של הטלוויזיה להציג שתי ניירות שידור: בבית הוועדה-הפועל ובמצודת זאב ב- תל-אביב. הוא נדהם כשהבין שלא תהיה נידרת בבית מפלגת העבודה, וחשב שקיבל ריווח לא-נכון.

בישיבת הוועדה-המנהל בשבוע שעבר שאל על כך את יוסף בראל. המנהל הממונה של הטלוויזיה, וזה ענה לו כשיא הרצינות שהמידע שקיבל נכון. הוא התנצל, הוסיף שהשיקולים אינם פוליטיים אלא טכניים. בראל אמר שאין די נידרות-שידור, ולכן לא תוכל להיות נידרת גם בבית מפלגת-העבודה.

פלג ההמום פירסם ביום החמישי הוועדה לעיתונות, שלפיה תגיש מפלגת-העבודה שלטון צדק על מדיניות של איפה-איפה של הטלוויזיה. הוועדה התפרסמה בעיתונות ביום השישי.

מנהל בראל צלצלם! צלצלם!

באותו היום טילפן יוסף בראל אל מטהר הבחירות בהסדרות של מפלגת-העבודה, וביקש שהמפלגה תדחה את הגשת העתירה לבג"ץ עד ליום הראשון. הוא אמר שיתכן ואפשר יהיה בכל זאת למצוא נידות-שידור, שתסלק את מוצאי-יום הבחירות גם מבטח המפלגה העומדת, מאז קום המדינה. בראש ההסדרות.

הרשות לפני שאנשי-הטלוויזיה יגישו רשימה דומה.

וגם מפקד לגליצה'ל

לשרת המישרות הפנויות בתיקשורת האלק- טרונית מצטרפת בימים אלה גם משרת מפקד גליצה'ל. רון בריישי, המפקד הנוכחי, יסיים את הקדנציה שלו (שלוש שנים) כחודש אוק- טובר. השמועות אומרות שאולי אפילו קודם לכן, אם יסתדרו שני דברים שהוא מאוד רואה להם כרגע.

אני לא עוזב את התחנה עד שלא ייסגר עניין מחלקת-החדשות. כך רון בריישי להעולם הזה. מחלקת-החדשות של גליץ' תלויה באוויר, מאז החלטתו של הרמטכ"ל לסגור אותה (ראה עמודים 12-13). ביתניים מחכים לפסקדין של בית-הדין העליון בעתירה שהגישו העובדים האזרחיים, והאמת היא שרוב הנוגעים בדבר מקווים שלפני שיתן פסקדין יכפה יצחק ומיר, היועץ המשפטי לממשלה, על שני הצדדים, פשרה המונחת כבר זמן רב על שולחנו.

העניין השני שבריישי מקווה לו: אני רוצה להבטיח שיהיה מפקד אזרחי לגליץ'. בעיקר משום שכרגע אין בצבא עצמו בעל-מיקצוע, וכדי לנהל תחנת רדיו דרוש איש-מיקצוע.

כרגע עומדים על הפרק שני מועמדים לניהול התחנה. האחד הוא יוסי עבאדי (28), מי שעשה את השירות הצבאי בתחנה וניהל במשך תקופה מסוימת את מחלקת-החדשות. חודשים אחד רונים הוא העורך והמגיש של התוכנית השבועית במצב הנוכחי, מעין יומן-השבוע של גליץ'. אנשים שעברו ועובדים עם עבאדי אומרים, שלמרות גילו הצעיר-יחסית הוא איש מבריק, שקול, בעל חוש מפותח לחדשות, איש רציני שיוכל להשרות סמכותיות על העובדים. המועמד השני הוא נחמן שי, כרגע עוזר שרהביטחון לתיקשורת. שי הוא איש-טלוויזיה לשעבר, שעזב אותה לטובת הדוברות. לשי, בניגוד לעבאדי, יש נסיון רב בתיקשורת ויחסים מצויינים במערכת-הביטחון.

שמו של שי נקשר לשמו של בריישי גם בעניין אחר. השבועון האמריקאי טיים ניהל עם השניים, בלי ידיעת האחד על השני, משאומתן לעבודה. השבועון חיפש יועץ לענייני ביטחון ומדיניות בארץ (בעיקר אחרי שדורו הלוי עזב וקיבל תפקיד של כתב צבאי בשבועון). שי היה מוכן לעבוד בשבועון אם יבטיחו לו מישרה מלאה. בריישי, להיפך, דווקא רצה במישרה חלקית. בריישי קיבל את התפקיד.

העבודה בטיים תהיה "צדדית". את העבודה העיקרית יעשה בטלוויזיה: אני אוהב את הטלוויזיה, ואני רוצה לחזור לשם. היה לי טוב בגליץ'. אבל אני באמת רוצה כבר ללכת.

וברומית מודיע בריישי שלא יחזור להיות הכתב-הצבאי של הטלוויזיה. הוא היה בזמנו הכתב הצבאי של הרדיו, אחריכך עבר לטלוויזיה ומילא גם שם את המישרה האת. אחרי שהיה תקופה בארצות-הברית וחזר, שוב היה לכתב הצבאי של הטלוויזיה: אני לא מתכוון בשום פנים ואופן להיות הכתב הצבאי. קורם-כיל, יש מי שממלא טוב את התפקיד. וחוק מזה אני לא מתאים. עברתי כבר את השלב הזה. לא עושים פעם שלישייה מה שעשית כבר פעמיים.

מנהל לביארי רשימה גנוזה

220 עובדים. שמועות עקשניות שהגיעו לעיתונים סיפרו שלביארי הכין רשימה כזאת, וכי הוא עומד להגיש אותה לאורי פורת, מנכ"ל רשות-השידור.

כאספת-עובדים שכונסה בתל-אביב לפני שבוע ריווח אמנון נרבי, יו"ר ועד-העובדים (שהוא כתב קול-ישראל לענייני מפלגות). על שיחתו עם לביארי על נושא זה, לביארי הודיע שלא יגיש שום רשימת-פיטורים להנהלת

צריך לדאוג לניצול המירבי של החומר, אמר להם לוי. אתה הרלקת פעם מדורה כשהיה לך רק הגפרור האחרון? פנה אל אחד החיילים. זאת הכוונה שלי, שתהיה הרגשה כזאת, כמו לפני שאתה משפשף את הגפרור — שאם תצליח, תהיה אש, ואם לא, תצטרך לשפשף שני עצים.

החיילים שאלו, כמובן, גם על היערכות צה"ל אחרי הנסיגה מלבנון. תשובתו: אין לחשוב שכשנצא משם אין לנו יותר בעיות. אנחנו נממרו עם הטורף בדרך שונה מאשר עד עכשיו. אנחנו יוצאים מן המרחב ומפעילים את הכוח בהתאם לנסיבות. יש סיכוי סביר שנצטרך להפעיל כוח צבאי נגד גורמים שירצו לפגוע בנו, גם ללא שהיה בלבנון.

אחריכך התייחס גם אל מדיניות החוץ: אני דיברתי על יד חוקית, ואני שונא את הביטוי הזה, אני לא אוהב סיסמות של שתי מילים שמוציאות אותן מהקשרן.

המרבית על הטורף השיעי, ואני אומר טורף שיעי — ולא השיעי — כי אני לא חושב שכל השיעים נגדנו. יש מחבלים שרוצים לגרום לנו לפגיעות, ואין להם הרבה גבולות יבשתיים אימנו. יש השפעה חומייניסטית מאיראן ויש סורים, שאני לא חושב שהאינטרס שלהם הוא להביא לידי כך שבולנו יהיה שקט משני צדינו. לכן אייפאשר לפתור את הבעיה בשיעים.

בסוף החודש, הגישה שלנו לפיתרון בעיות-הטורף משתנה מעצם ההיערכות שלנו. העובדה היא שבמשך השנים הללו, שישבנו בלבנון, נמנעה הפגיעה בשייבים שלנו בצפון. היו בעיות אחרות שנבעו מן הפריסה הקבועה שם. יש יציאה מלבנון, ולצדדי ללא היתקנות מהבעיה הלבנונית.

לוי דיבר רק על הלוגיטיקה, על צה"ל כצבא, נזהר שלא ליפול למלכודת הפוליטית. החיילים הקשיבו, האווירה סביבו היתה נעימה.

הוא מדבר בשקט, באיטיות, כמעט מונוטונית. אומרים שגם בשיבות סגורות אין הוא מרים את קולו. הוא נוהג לקחת איתו לעיתים, בשוכבות, הוא מקל הערה חצי מבודחת. יש לו חיוך מבוזי, כשגם העיניים צוחקות.

לשקם את הצבא

רמטכ"ל לא היו ללוי מעירות חמורות, גם לא הצלחות מפוארות. רק שני מעשים שלו זכו לתהודה ציבורית, אולי אף גרמו לסערה ציבורית.

האחד: החלטתו על סגירת מחלקת החדשות של גליצה'ל. החלטה שלא הגיעה עדיין לכלל ביצוע, בגלל צור ביניים של בית-המשפט העליון, המורה להמשיך בנטאטוס-קו עד לדיון בנושא. גם יצחק רבין, שרהביטחון, לא התלהב מן החלטתו, אך החליט שלא להתערב. מצדדיו סוענים שהוא, כמפקד העליון והאחראי של הצבא, רשאי להחליט איך ואיפה לקצץ בכל יחידה, ולא יתכן שכל מה"ט בשטח יחליט על כך בעצמו. שוללי החלטה זו טוענים ששיקולי אינם הגיוניים ואינם ברורים.

המעשה השני קשור, שוב, בתתי אלוף יצחק מרדכי. אחרי שהשבועון כותרת ראשית עבר על חוקי הצנזורה ופירסם את שמו של מרדכי בקשר להריגת שני חוטפי-האוטובוס, היה זה לוי שניסח את תגובת דובר-צה"ל לשבועון: "נראה שלעיתון ולעורכו יש בעיות כלכליות... ולכן החליט לחפש כל דרך להגברת התפוצה. אפילו במחיר של שחרור על החוק ופגיעה בביטחון". אחריכך, כשענה לשאלה בעניין זה, אמר שגם לו מותר לפעמים ללכוע ולהתפרץ.

התופעה הזאת נדירה מאוד אצלו.

כמעט מבלי להרגיש, סיים משה לוי שתי שנות כהונה כרמטכ"ל. מתוך קדנציה של שלוש שנים, רבין האריך את הקדנציה שלו בעוד שנה. לוי מוציא את צה"ל מלבנון, אחרי שלוש שנים בתופת ובבוץ. שלוש שנים שגרמו להרבה שחתה של החיילים, ולא מעט של המידות. צה"ל מוכה אחרי מגע יומימי עם אוכלוסיה עוינת, עם מילחמה מן הסוג הבלתי-מוכר, שחייבה אותו לתגובה בלתי-מוכרת. מישהו צריך עכשיו לטור מחדש את האווירה, להחזיר לחיילים את המוראל, את הביטחון, את המוסר. לוי יצטרך לעשות זאת בשנתיים שונות לו על כס הרמטכ"ל.

ואחריכך? לפי הסטטיסטיקה הוא יילך, קרוב לוודאי, לפוליטיקה. הרוב המכריע של הרמטכ"לים שלפניו הלכו בדרך זו. אין הוא מדבר על זה, כל עוד הוא חייל במדים. הוא טוען שהוא רוצה להיות חקלאי. מי יודע?